

Мар'ям

Я — Мар'ям. Мені дев'ять років. Уже два місяці ми живемо у великому чужому місті. Тут зовсім інше життя — не схоже на те, до якого ми звикли. Однак удень я допомагаю мамі, а вечорами граю на танбурі. І це нагадує мені про нашу справжню домівку.

Зараз ми мешкаємо в маленькій однокімнатній квартирці. Ми — це тато, мама, двоє моїх старших братів, я і маленька дитинка всередині мами. Невдовзі до нас іще приїдуть дядько й бабуся. Я не знаю, коли це — невдовзі. Як тільки зможуть виїхати з нашої країни. Брати кажуть, що це їм обов'язково вдасться. Батьки мовчать. А я просто чекаю. Я дуже скучила за бабусею і дядьком. І за іншими — родичами, друзями. Але вони до нас не приїдуть. Принаймні тепер.

У моїй країні війна. Я не знаю, яка вона. Мама не дозволяє мені дивитися телевізор, і я її не бачила. Коли ми їхали з нашого міста, там не було війни. Там було красиво й спокійно, і майже в кожному вікні горіло світло. Ми ходили до школи, а після уроків брати поспішали на крикет. До нашої оселі часто приходили гості — будинок був просторим і гостинним. Бабуся й мама готували смачну їжу, потім усі їли й сміялися, і розмовляли дуже голосно. Часом співали.

Тепер від нашого міста нічого не залишилося. Так каже тато. А мама не каже нічого. Мама

взагалі здебільшого мовчить, день у день. Ось уже кілька місяців. Або навіть більше, я не можу пригадати. Але пам'ятаю, що колись вона багато сміялася і співала, і читала нам книжки перед сном. А тепер ходить тихо, ніби боїться, що хтось чужий підслухає її кроки.

Та коли ми лягаємо спати, вона цілує кожного з нас у чоло й наказує нічого не боятися.

Лялька

Коли всі ранкові справи зроблено, я сідаю коло вікна й довго в нього дивлюся. Відколи ми приїхали, майже щотижня переїщить дощ. Тоді люди, що ходять зі своїми собаками, ховаються під парасолі й дуже поспішають. Вони нікого не бояться й не озираються з острахом. Іноді вони здаються трохи роздратованими, але я не можу збагнути чому. У моїй країні люди радіють дощу.

Деколи мовчки дивлюся на цих людей, на їхні парасолі і їхніх собак, і на краплі води на склі. А деколи пошепки розказую Зері про все, що бачу. Зера — моя улюблена лялька. Вона маленька й пошита із клаптиків тканини, та все одно найкраща з усіх. Її подарував мені дядько Камаль, ще коли ми жили вдома.

Узагалі-то, дядьки майже нічого не тямлять у ляльках, а ось дядько Камаль завжди знає, що мені сподобається найдужче. У нашому домі було багато ляльок та інших іграшок. Та коли ми їхали, мама сказала, що я можу взяти із собою лише одну. Одну ляльку й одну книжку. Я вибрала Зеру. І альбом із фотографіями. Книжок я не взяла. Зате прихопила танбур.

Часом я подумки повертаюся до своєї кімнати, сідаю на теплий строкатий килим і гортаю улюблені книжки — сторінку за сторінкою. Я заплющую очі й уявляю собі малюнки звідтіля — бурого ведмедика з добрими чорними очиськами, кумедну курку з жовтавими курчатами, велику пантеру й маму з малям у саду.

Я розповідаю Зері про те, якою була моя кімната, коли ми жили у своєму місті. Коли моє місто ще було. Я не хочу, щоби вона забула. І сама не хочу забувати теж.

